

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Cap. XIX. De supplici libello Curatorum Parisiensium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Cap. XX. De iurgiis contra Doctr. Tamb. 509

hinc quinque circiter annos Romæ ob sua negotia commorantem audivisse, coram, à gravissimo Ministro Sacre Inquisitionis Rom. ipsum eundem Ministrum præsentem affuisse, quando ad dictam Sacre Inquisitionis Congregationem opus D. calogi P. Thomæ Tamburini (mibi videtur, addidisse etiam ejusdem tria opuscula, sed huius non bene memini) fuit allatum, diligenter fuisse lectum, eiusque propositiones, quæ insinuatæ erant cum libris ipsis, comparatæ, ac nihil inventum fuisse, quod expurgatione, aliave nota dignum censetur. Hæc vir ille Sacre Inquisitionis Minister; addens, aliud explicatius se enarrare, ob horum Ministrorum solemne secretum, nequaquam posse.

6. His ego, & quilibet non livore tactus, fidem habere cogimur, si Baronius refragatur, credat suis Curatis, ut libet. Illud certe commendabile omnino fuit, quod Patres Sacre Inquisitionis Rom. mutilatæ doctrinæ compendiosa propositione contenti nequaquam fuerit, ut Antigonistæ Tamburini fecerunt, sed Codicem ipsum, sed contextum doctrinæ sed connexionem propositionum, & similia propriis oculis excurrere voluerunt.

CAPVT XIX.

De supplici libello Curatorum Parisiensium.

1. Secundo Baronius in d. §. 2. pag. 73. ait, se fidem magnam Curatis Parisiensibus habere, qui supplicem contra Tamburini Doctrinam libellum obtulere.

Miror ego, Baronium huiusmodi Curatorum libellum magni facere, cum ipse sciat, sive non oblatum, sive non admissum, sive ab illis, ad quos dirigebatur approbatum nequaquam fuisse, quia fortasse non esse germanam doctrinam Tamburini, cognoverunt. Et sane si umbra tenuissima alicuius reprobationis contra eam doctrinam affuisset, pro quantum in ea exultaret Baronius! sed merito vel invitatus tacet.

Quare hic mihi nullum superest onus hunc libellum reflectendi, solum enim per absolutam negativam pronuntio, & in Superioribus jam ostendi, si propositiones illas supra cap. 1. allatas continebat huiusmodi libellus, ut ibi iacent, eas non esse, nec sapere Tamburini germanam doctrinam, exceptis, ut modo notabam, paucis propositionibus, quas ex Superioribus colligere quis poterit.

2. Quod tamen profert hac occasione Baronius æquis auribus audire non possum, nec debeo. Comparat Curatos illos cum Sacris Inquisitoribus Italiae, & audent dicere, eos non esse his inferiores. Hæc sunt eius verba dicta pag. 73.

3. BARON. Nec Inquisitoribus Sicilia, & Italia (quorum suffragium commentitium censo) hi Curati (Parisenses) pietatis, eruditionis, prudentie, integritatis opinione, aut etiam amplitudine potestatis in subditos, inferiores sunt, ut ex vera illorum expositione gravissima nota non vultur, & illi commendatio accedat ex Inquisitionis suffragio.

4. Itane tuis Parisiensibus Curatis (sicut alias præstantissimis) adularis, ut eos Superiores facias Eminentissimis Cardinalibus Romanam, seu Italianam Inquisitionem moderantibus? Ergo Prælatos gravissimos Sacre Italiane Inquisitionis Præfectos, Præstantissimos Viros à Summa Inquisitione Hispanica in Siciliam Delegatos, Sapientissimos Doctores, Theologos, Jurisconsultos, inter quos tui Sacri Ordinis plures doctissimi Magistri sedent; ergo, inquam, hos tuis Parochis æquales, vel inferiores existimas? Mirum: sed illud magis, quod addis (& etiam amplitudine potestatis in subditos) sive enim intelligas de multitudine subditorum, sive de amplitudine iurisdictionis, inquit, an plures sint subditi singulorum dictorum Curatorum, seu etiam

Part. III.

omnium collectivè sumptorum, quam subditi totius Regni Siciliae, totiusque Italiae? & iterum inquit, an Parochorum tuorum iurisdicção, & amplitudo potestatis se extendat ad ea, ad quæ latè excurrit iurisdicção Inquisitorum? Verum hæc ad meum institutum non pertinent.

CAPUT XX.

De iurgiis contra Doctrinam Tamburini; deque consequentiis impiis, quas ex illa male intellecta deducit Baronius.

1. Prior huius Cavillationis pars ex se, & ex dictis ruit. Ex se, quia quæ sunt mera verba, vel iurgia, statim atque contorta sunt, languescunt, si Christiana patientia tolerentur. Ex dictis, quia iam in superioribus capitibus huius Opusculi germanas Tamburini sententias mecum ponderavi, approbavitque quilibet non invidus lector. Et nota artificiosam Baronii amplificationem. Ea enim sabinde vertitur circa illud Tamburini verbum (probabilitas tenuis) & in hoc §. 2. Baronius rursus dicit, quasi à Tamburino dictum sit (probabilitas tenuissima) imò ut Rhetoricè gradatim amplificet, vocat illam, solum tenuissimæ probabilitatis, & nunquam meminit doctrinæ solemnem Tamburini, quæ ea tenuis probabilitas deficiatur ita ab opposita parte, ut jam amplius probabilitas non sit; sed iam de hoc in superioribus dictum est aliquid c. 2. n. 9. & c. 9. n. 8. & mox num. seq. & iterum §. cap. 23.

Expendenda ergo solum à nobis est pars posterior dicti à Baronio. Hoc est, videntur sunt consecutiones impie, quas deduci posse ex Tamburini doctrina cavillari non dubitat. Eius autem consecutiones in forma dialectica dispositæ, hæc sunt in unico argumento, à me faciliore intelligentiæ gratia collectæ.

2. BARON. Ex Tamburino Omnis tenuissima probabilitas sufficit ad prudenter, atque adeo ad operandum citra culpam.

Sed Titius v. g. habet tenuissimam probabilitatem de mortalitate v. g. Animæ rationalis; quis enim dubitat esse de hac aliqua levissima fundamenta, & consequenter adesse tenuissimam aliquam probabilitatem? Idem de creatione mundi non facta à Deo. Idem de negatione existentia eiusdem Dei. Idem de libertate arbitrii non concordante cum gratia, & similibus, quis enim dubitat, de his adesse aliqua levissima fundamenta, &c.

Ergo Titius probabiliter, & prudenter operabitur, adeoque citra culpam, si assentiatur his propositionibus: Anima rationalis est immortalis. Deus mundum non creavit. Deus non est. Libertas non stat cum gratia, & similibus.

3. O dialecticum excellentem! quia usum distinctionum non usurpasti, ideo in fallacias fœde lapsus es. Distinguenda enim est maior, & minor tui syllogismi ex solida doctrina Tamburini, & sic respondendum.

TAMB. Omnis tenuissima, imò tenuis, imò mediocris probabilitas sufficit ad prudenter, atque adeo ad operandum citra culpam, quando hæc probabilitas absorbeatur ab opposita probabilitate, sicut absorbeatur candela à maiore luce, nego maiorem; quando non absorbeatur, concedo maiorem.

Sed Titius habet tenuem, vel etiam mediocrem probabilitatem de mortalitate animæ rationalis, quæ probabilitas non absorbeatur seu deiciatur ab opposita probabilitate, ergo maiorem; quæ absorbeatur, concedo maiorem. Idem dic de creatione mundi, non facta à Deo, de negatione existentia Dei, de libertate non concordante cum gratia, & similibus.

Ergo Titius probabiliter, & prudenter operabitur adeoque citra culpam, si assentiatur illis propositionibus, nego pernego, & quilibet non cæcus pernegabit impiam consequentiam, quia tunc non operabitur ex illa probabilitate, quæ iam deiciatur.

Vu 3

4. Quod